

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον ποῦχει γρόσα.

Δέκατον κι' ἔβδομον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι ἴμῳ.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δέκα φράγκα και 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσαλεπῆ
δτι πωλούμεν σώματα «Ρωμιοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομειῶν τέλῃ.

Δεκαεξὶ τοῦ Φλεβῶρον,
νέα τερέλα θ' ἀριόρθῃ.

Ποῦντος ἐπτακόσα και πενήντα δύο...
τί μονομαχίας!..δακρονὸν, πῆρ δύο.

*Ἐσοῦ ξυλένιοι τραγογένη
πλάθος μετρηφόμενοι.

'Ο Φασουλῆς 'στὸ σπῆτι του δέχεται μασκαράδες
και μπαينوβγαίνουσι ἀχμνοὶ και τόσο κοιλκαράδες.

Μὰς δέχεσθε;...δεχόμεθα κι' ὀρίστε μὲς 'στὴ σάλα,
και μπαίνουσι μορμολοικὴ μικρὰ τε και μεγαλά,
και μὲ στριγγλισματὰ φωνῆς ἔλο τὸ σπῆτι πιάνουσι
και τοὺς ἀστεῖους κάνουν.

Φεναῖζουσι ἀκαλησπέρσας» οἱ μετρηφισμένοι
κι' ἄλλο λεροῦσι μπζινεσι,
και καθεμὴα τῆς Βουλῆς γερὴ γλωσσακοπάνα,
κι' ὁ Φασουλῆς τοὺς δέχεται μὲ ποῦδρα 'στὰ κμλλιά του,
κι' ὁ Θεοτόκης ἐρχεται ντυμένη παρκαμάννα,
και τὸν Ζακίμη γιὰ μωρὸ βαστῆ 'στὴν ἀγκυλαῖα του.

Κι' ἀρχίζει τὸ νανούρισμα και λέει τέτοια λόγια...
«Μωρὸ μου, κῆνε νῆνα σου, κοιμήσου, μὴ τζόγια,
κοιμήσου, χαδεμένο μου, κι' ἡ μοῖρα σου δουλεῖ,
και μὲ τὴ βασιλεία σου κι' ὁ Κόντες βασιλεύει.

«Ἀμίτοι μου και σύντροφοι και κόμμ' ἀδικημένο,
νὰ μὴ μοῦ τὸν περῶζετε τὸν πολυχαδεμένο.

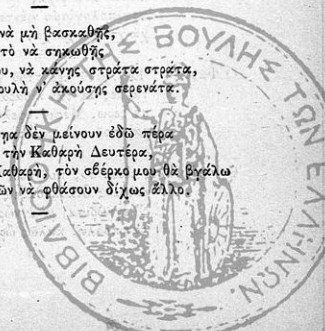
Κοιμήσετέ τον μὲ βιολιά, κλαρίνα και λαγούτα.
κι' ὁ Χατζηπέτρος ἔφυγε μαζί μὲ τὸν Κανούτα,
μὰ σὺ τὸν Κόντη κῦτταζε, γιζμὰ μὴν ἔχρη ἔνομα...
τὴν πῆτα ποῦ θὰ φρε και σὺ θάνακι καλοκουβέντα.

Οὐλοῦς 'στὸ γέρο διάκολο, μωρὸ μου, νὰ τοὺς στείλης...
γι' αὐτὴ τὴν ἀπαρτία σου κι' ὁ γέρο Σαμουήλης
'στὸ Παρλαμένο μαρτυρεῖ, τὸν 'βρίσκει τὸ ἡμέρωμα,
κι' οὐλαῖς ἡ φάτσας γίνονται μουτσούνιας γιὰ σιδερωμα.

'Ἐσοῦ Κόντη σου τὴν ἀγκυλαῖα
κοιμήσου, κανκαρῆ,
ποῦ σοῦ ζυγίζουσι τὴ μιλιὰ
μὲ τὸ μαργαριτάρι.

Κοιμήσου νὰ μὴ βρακαθῆς,
και γελασὸ νὰ σηκωθῆς,
νὰ πιῆς τὸ γαλατάκι σου, νὰ κάνης στρατὰ στρατὰ,
νὰ πῆς και μέσα 'στὴ Βουλὴ 'ἀκούσης σερενάτι.

Κι' ἂν τώρα τὴν Ἀπόκρηα δὲν μείνουσι ἐδῶ περὰ
σοῦμπιτοι θ' ἀριεῖζουσι τὴν Καθαρὴ Δευτέρα,
κι' ἂν δὲν ἔλθουσι τὴν Καθαρὴ, τὸν σερκο μου θὰ βγάλω
τὴν ἔβδομάδα τῶν παθῶν νὰ φθάσουσι δίχως ἄλλο.

Κι' ἂν μῆτε μέσα 'σὴ Λαμπρῇ δὲν κάνουνε ταξεῖδι
κι' ἀρχίουν τζιριτζάντζουλαι, κριώματα, γενιάτια,
τότε... κουκιά με ρήγανη, μαρούλια με τὸ ζῦδι,
τοὺς δικλόμεε γιαμὰ καὶ πάνε στὰ κομμάτια.

Νάνι νάνι νάνι νάνι,
κι' ὕπνον ἦσυχον νὰ κἀνῃ,
κι' ὅπου τοῦ ποιεῖ νὰ γιάνῃ,
καὶ τὸν θερὸ τὸν Ντεληγιάννη
νύκτα 'μέρα νὰ τὸν σκάνῃ.»

'Ἡ κυρία παραμάνην τέτοια 'στὸ μωρὸ τῆς λέει,
τὸ κουεῖ κι' ἐκεῖνο κλαίει,
κι' ὅλοι σκούζουν ἐν χορῷ:
«βάλτε το 'στὴ ζεστασιά,
νάνι νάνι τὸ μωρὸ,
ποῦκνε περπατησιά.»

'Εσίμωσε κι' ὁ Φακουλῆς, ἡ πρώτη μαλαγάνη,
τὴν δόλια παραμάνη,
καὶ τῆς ψιθύρισε 'στ' αὐτὴ πολλές ἀλλὰζων ὕψεις;
εἰκόσων κειρὸ τὸ βούζαζες, κειρὸς νὰ τ' ἀποκόψῃ...
μὲ τὸ πολὺ τὸ βούζαγμα δὲν θὰ σοῦ μείνῃ γάλα
γιὰ νὰ ταίησῃ κι' ἄλλα.

Τέτοια τῆς λέει τῆς νταντῆς κι' ὁ μπέστης Φακουλῆς
ὅπως ἀπόποιος ἐξῆρα σὴν Μεριστορελιῆς
μὲ μὴ κιθάρ' ἀνάμωσα 'στὸν ὄμιλον πηδῆ
καὶ τέτοια τραγουδῆ:

«Τοῦ κὲ φαί λὰ ντομεντότα
περκὲ κροῦντι ἰλ κάρ,
Κορδορίνα ἰντολατράτα
ἀ κοτάντο ἀμὸρ.»

Θωδωρούλα φαβορίτα,
γέλα μοναχά,
κι' ἡ δουλειά σου πάει ντρίτα...
χὰ χὰ χὰ χὰ χὰ.

Σὲ νὸν λαί τζιὰ μέσοσ ἀλ ντίτο
λ' ἀνέλο νουτζιὰλ,
μὲ λ' ἀμίκιο φαβορίτο
ριτσέφερ νὸν βάλ.

Σέντε μέντε κουτεσέντε,
πάτα 'στὰ ριχὰ,
προῦπολογίσμο νιέντε,
χὰ χὰ χὰ χὰ χὰ.

'Ο Φασ.— 'Εσὺ, ποῦ μὲς 'στοῦ Φακουλῆ
τὰ λὲς με τὴν κιθάρη,
σὲ ζέρω, Μεριστορελιῆ,
καὶ ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα;

'Ο Θωδωράκης εἶσαι σὺ, ποῦ τοῦ θερμοῦ σπουδαζέις,
καὶ μὲς διακακεδάζεις,
Σ' ἐγνώρισκα, μ' ἐγνώρισες...
παππούλη, καλῶς ὤρισες,

καὶ με τὸς Κορδορίδες
τραγουδᾷ σερενάδες.

Κι' ἄλλοι Μεριστορελιῆδες ξεπροβάλλουε 'στὴ μέση,
σκούζαρι κόκκινη φοροῦνε καὶ σὰν παπαρούνα φέσι,
κι' ὁ Λεβίδης νὰ κι' ἐκεῖνος
ἐρυθρὸς Ἰακωθίνος,
καὶ χροῦνον οἱ διαβόλοι
καὶ μαζὶ φωνάζουε ὅλοι.

«Σύμμαχοι τῆς Κορδορίνας,
μὰρε! τὸ βῆμα κὰς ταχῆ
νὰ ζητήσωμε εὐθύνες
τοῦ πολέμου... χὶ χὶ χὶ.

Τοῦ πολέμου τοῦ μεγάλου,
ποῦ βάρυ ἀγκουκαχῆ,
κι' ἔχει μούτρο Καρναβάλου
καὶ ποδάρι... χὰ χὰ χὰ.»

'Ο Φασ.— Σκούρις κόκκινης πουλῶ,
πάρτε τῆς παρακαλῶ.

Μόνε μίχ μούχει μείνει... πάρτε τὴν γιὰ νὰ γλυτώσω...
κι' ἂν κανένας δὲν τὴν θέλῃ, τοῦ Ρικιάκη θὰ τὴν δώσω,
νὰ φανῆ κι' αὐτὸς ἀκόμα
μὲ κοκκινισκουφὴ γρόμα.

'Ἐργεται πληθὺς ρητόρων, ποῦχουν τὴ φωνὴ καμπάνα,
κι' ὁ Σιμόπουλος ὁ ρεκτης, εἶδος ὑποπαρμαμάνη
τοῦ χρυσὸ μουστακακλή,
καὶ μονάχος του 'μιλεῖ.

«Παῖδες φωνάζει πῶς τοῦ Κόντη τοῦ κερτῶ θυμὸ καὶ κέκιε;
κι' εἶναι χώρις τὰ τσανάκια;
Μὰ τί ψέμακα κι' αὐτὰ!..
σὰς τὸ λέγ' ὀρθὰ κορτά.

Τοῦτος εἶναι τὸ μισὸ μου,
τοῦτος εἶναι τὸ χρυσὸ μου.
Τὸ πιπίνι, τὸ πιπίνι,
τὸ νερὸ ποῦ πῖνω πίνει.

'Ο Φασ.— Γελά σου, Σιμόπουλέ μου, πιπερόριζα...
ἤθελα τὸ σερελέο σου νὰ τῶριζα
κι' ἀπὸ τὸν Θεοτόκη νὰ τὸ χῶριζα.

Κι' ὁ Σιμόπουλος φωνάζει: ἀμὲ τὸν Κόντη μου γυρίζω,
σκάστε, σκάστε, δὲν χωρίζω.

Πάνε! Ἀνάργυρος καὶ Κόντης, πάντα ζάχαρι καὶ γλύκα,
ἐγὼ κ' ἄλλησα σ' ἐκεῖνον, τοῦτος κ' ἄλλησα σ' ἐμένα,
σὴν τῆς δῶθ τῆς Σικμαζίας, Ραδιὰ καὶ Διοδία,
ποῦ 'γεννήθηκα 'στὸν κόσμο τὰ κορμά τῶν κολλημένων...

Ἐμικὸ κόντρα παραμάνη... κἀνε νάνη σου, γλυκὸ μου!..
κι' ὅταν παῖ δὲν ἔχῃ γάλα
ὁ Κορφοῦτης μῆτε στάλα,
τότε πέρνω τὸν Ἄλεκο καὶ τοῦ δίνω τὸ δικό μου.»

Τέτοια φωνάζει με σεβντά και τούτος ό τρανός,
 μα νάσου κι' ό Φωκίωνας ως είδος πετεινός,
 κι' έχει τὰ περισσεύματα 'στη ράχη του φορτώσει,
 κι' άμπελουργοί κατόπιν του και τσιγαράδες τόσοι
 για κάτι νομοσχέδια ζητούν διασαφήσει,
 κι' άλλοι τού λένε ψήφιστα, κι' άλλοι μὴν τὰ ψηφίστη.

Κι' εκείνος έτσι τούς 'μιλεϊ,
 συμφάσκοντος τού Φασουλῆ.

«Θά γίνη μεταρρύθμισι 'στους φόρους σας για γούστο,
 τούς φόρους δὲ τῶν άμπελιῶν θά βάλωμε 'στό μούστο.
 Κι' αν όταν ό Σιμόπουλος εκυριάρχει τότε
 τῶν νέων σκύλων ή φυλή καταστροφήν ύπῆσθη,
 μα σήμερα μακάριος εκείνος, πατριώται,
 πούχει κι' άμπέλια 'στη Βλαχιά, σή'ητι 'στό Βουκουρέστι.

«Όθεν μαζι' μας άς χαρη' κάθε γνωστός οικειός...»
 τέτοια τούς είπε στρογγυλά,
 κι' έσκουζαν όλοι: τί καλά
 τὰ λέει κι' ό Φωκίος.

Ό Φλογαίτης έρχεται βασιτώντας κομπολόγια,
 και ξύνωντας τὰ νύχια του φωνάζει τέτοια λόγια.

Όλα τὰ πουλάκια πάνε ταιριαστά,
 μόν' ό Φλογαίτης πάει χωριστά,
 μόνος, ανεξάρτητος, κι' άπ' τούς άλλους χώρια
 για τήν άποκέντρωσι νοιώθει στενοχωρία.

Με τήν άποκέντρωσι πύργους μόνος κτίζει,
 μα πρὸς κέντρα μοναχά βλέπει πως λακτίζει,
 κι' εις Προέδρων έκλογαίς άσπρους δίνει ψήφους,
 μ' άλλους λόγους δηλαδή σαν να λειψεί τείφους.

Τέτοια λέει κι' αυτός λυπημένος,
 κι' έρχετ' ένας με ράσσο ντυμένος,
 κι' όλοι λέν πως τού Νηφώνος μαϊάζει,
 και καθείς φρικιά και χλαμιάζει.

Ποιός εσύ, τόν 'ρωτούνη φρονήρει,
 πού τούς νέους Ρωμηούς διαφθείρει;
 ποιός εσύ, πού ταράττει τὸ κράτος;
 τόν 'ρωτῶ κι' ό γελῶν Μομφεράτος.

Ἦ σὺ καὶ φρικτὴ καὶ μύθη,
σὲ ποῦ τρύπα κρυβέσθαι ὡς τῶρα,
κ' ἀποροῦσε κανένας ποῦ νῆβρη
τὴν κίτιν, ποῦ φέρει τὴν ψώρα;

Σὺ καὶ μόνος, βρε Νήφων γρουσουζὴ,
ἔχεις κάνει τὸν τόπο μουρλοζὴν,
σὺ καὶ μόνος με λόγια καὶ ζῶλιες
καὶ σὺν φίλῳ ἴσ' αὐτὰ καὶ ἐσφύριζες,
τοὺς ἐλέγγους ἐσὺ τοὺς κουδάλησες
καὶ τὸν πόλεμον σὺ τὸν ἐκήρυσες.

Τέτοια λένε σ' αὐτὸν τὸν παππᾶ
καὶ καθεὶς φρικτῶν σιωπᾶ.
Ποῖα φρίκη καὶ τρόμου σιγή!..
στέκουσι ὄλοι καὶ κάνουνε τόπο,
πλὴν αὐτὸς με τὰ πέντ' εὐλογεῖ,
τοὺς κυττάζει καὶ φεύγει με τρόπο.

Κί' ὁ Λεβίδης, τῆς Κρήτης ἡ σκέπη,
ἐμπροστὰ τοῦ τὸν Κούντουρ βλέπει,
καὶ με πάθος ἀργίζει μινύρε:
«ἐρεῖ τοῦ, Κρητικὴ τρανιτόρε.»

Ἐξάρνα κί' ὁ Περικλέτος μέσθ' ὅτῳ σκλόνι φθάσει
σὺν Χατζῆς Ἀντολίτης, κί' ὄλοι τὸν ἀστείο κάνει.

Ἄ Περ. — Τζῆνομα, μεγάλο ὅτῳ Βουλλῆ γέννησε νταβατοῦρ!..
Κώστα Τρικούπη λέανε πῶς βράζει Μπουτούρη.
Μπουτούρης ἀπαξε σπατὶ Τρικούπη νὰ τρυπήσῃ...
Χριστὴ κί' Παναγία μου, καυγᾶ τὰ κοπρνήσιγ.

Τρικούπης ντὲν ἱκτύπησε,
Μπουτούρης ντὲν ἱτρύπησε.
Τρικούπης ἄλλοι λέανε πῶς ἀτράψε σκαμπίλι
τοῦ Ναυτικῷ Βασίλει.

Ἄλλοι σκαμπίλι λέανε πῶς πήγε ὅτῳν ἄερα,
κί' οὐλ' ἱπροσμέναν φονικό νὰ γένῃ τῆ Δευτέρᾳ.
Μὰ φονικό ντὲν γένηκε... μάρτυρες κουδεντιάσανε,
ἀρτίκ ἰξηγήθηκανε κί' ἰστέ τὰ συμβεδιάσανε.

Μόλις ἱβλιώσανε κί' πάει τοῦτ' ἡ φούρικ,
κί' γαβανήσιμ τῆς Βουλλῆς ἰβγήκανε κινουόρικ.
Μονομαχία τὰ γενῆ με ντὸ Κωστώδες πάλι,
τὸ Κομμουντοῦρ πιάσανε μαζί με τὸ Τοπάλι,
κί' οὐλ' ἰσαστίζουσι κί' ἱροτοῦν τὸν Κώστα τὸν Βολιώτῃ
πῶς με τὸν Κώστα τᾶβαλε τὸν Πεντεπηγαδιώτῃ.

Ἄλῃτεξ τί τὰ γάνομα μ' ἱτοῦτα τὰ νουέλα
κί' ἰμάρτυρες νὰ τρέχουσι κί' δὸς τοῦ σῦρε κί' ἔλα.
Ἄιντε νὰ ντιόμα μπαικλούμα... πρᾶμαξ Βουλλῆ κί' τούτῃ...
τκρρεῖς πῶς εἶναι Τρηνσάξ... μαχαρί κί' μπαρτοῦτι.

(Κᾶπομα ὅτῳ μέσθ' σταματᾶ
καὶ λέγει σοβαρὰ αὐτᾶ.)

Ἄ Ἐν μέσθ' τῆς Ἀποκρής καὶ κρότων χαρμωσύνων
σήμερα πρῶτον Σάββατον σεπτόν τῶν μνημοσύνων
καὶ νέον τοῦ πολέμου καὶ μνημοσύνων τελεταί,
πρακκαλοῦνται δὲ θερμῶς οἱ φίλοι συμπολιταί
κί' εἰς τοῦτο νὰ παρευθεθοῦν

καὶ μεθ' ἡμῶν νὰ δεηθοῦν
ὕπερ τῆς ἀναπαύσεως αὐτοῦ τοῦ μακαρίτου,
χοροστακοῦντος τοῦ παπποῦ, παππᾶ λαοπροβλήτου.
Ἡ δὲ παροῦσα, κύριοι, ποῦ σπράγγουσθ' ἐδὸ πέρα,
θεωρηθῆτ' ὡς πρόσκλησις κοινὴ κί' ἰδιαιτέρᾳ.

Σπαθῶν ἀκούεται κλαγγὴ καὶ κᾶπομα κούριος κρότος
ὅταν ὁ ψευτοπόλεμος πηδᾷ σὺν Πιερότῳ.
Ἐγῶμ' ἐκεῖνος, τοὺς ἰμλεῖ, ποῦ δικρῶς γερκίρομα
κί' ἐπὶ περυσίον ἔρεμομα,
ποῦ κί' ἄλλα κ' ὀλλήμακ πετᾶ ὅτῳν περωτιῶν σὰς Φήμην
καὶ μνημονεύετε συγγὰ τὴν ἱλαρὰν μου μνήμην.

Ἐγῶμ' ἐκεῖνος, ποῦρομα κί' πάλι γὰρ νὰ φρίζετε
κί' ἔνας τὸν ἄλλον νὰ ῥωτᾶ γιὰτὶ νὰ κηρύζετε.
Ἐγῶμ' ἐκεῖνος, βρε παιδιᾶ, ποῦ κάνω νὰ λαλοῦν
γηνόπουλα, παπάκια,
καὶ τεντζερέδες ἀπὸ μῆρος καὶ πίσω μου κυλοῦν
καὶ βράσκουσι τὰ καπάκια.

Ἐγῶμ' ἐκεῖνος, ποῦκανα τὸν καθεὶς Νικολῆ
ἀδικαίρωτα τὸν ντουιζὴ νὰ βομβαρδοσῆ,
κί' ἔκανε κί' ἀνατρίχιασε τὸν Γεγνηθῶν ἡ πέσσα
με τὸν Στιράδο, τὸν Γαγγῆ, κί' με τὸν Κοκορέταξ.

Ἐγῶμ' ἐκεῖνος, ποῦδγαλα Στρατηλατῶν ἀσκέρι,
Ἄρης Ἀποκράτικος, τοῦ Καρναζίου ταίρι,
ποῦ παρελάνω μ' ἔμαξα θεωρία ἀπαγγέλιον,
κί' τῶρα καὶ ὅτῳ μέλλον
μαζὶ με τὸν Καρναζιο θὰ φθάω ἴσ' Ἀθῆνας
καὶ θὰ γυρεύω σοβαρὰ ἀπ' ἔλους σας εὐθύνας.

(Εἶπε κί' ἀμέσως ξύλινη φοράει σκακράκ
κί' ἀπὸ τὰ γέλομα κόκκινος ἐβῆν ὅτῳ λεροῦσι,
καὶ τοῦ Τυρταίου Φασουλῆ τοῦ φουτῆσε τῆ βράκκα
καὶ τριχ τριχ μ' ἀδῆσε τὸ βρωμερὸ τοῦ μοῦσι.)

Καὶ καμπόδασι ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Εἰς τοῦ Ἐίνου τοῦ Διονύστῃ τὸ Κατάστημα τὸ νέον
σημειοῦμενον με πέντε κί' ἐννεήκοντ' ἀριθμῶν,
εἰς τοῦ Σόλωνος τὸν ὄρομον βρεῖε, πλῆθος Ἀθηνάκιων,
νᾶβρης ντόμιμα χρωμάτων διαφόρων καὶ ρυθμῶν,
ντόμιμα με τῶση φτήνεσι, κινουόργῃ, μεταξωτά,
ποῦ θερμῶς σας τὰ στήνω... δὲν θὰ βρῆτε σὺν κί' αὐτᾶ.

Τόμας γλαφυρὸς ἔμαζῶν πατριωτικῶν, ὄρακιον,
ὅπου πᾶσις φαντασίαις καὶ ρυθμῶς καὶ στίχους ρέον.
Ἐμπνευσμένος ποιητῆς τῶν εἶναι παλαιὸς μας φίλος,
Ἄγιλλεὸς ὁ Καρκατίξ, ποῦ Μουσοῦν τὸν φλέγει ζήλος.

Κυκλοφορεῖ τὸ «Νόμισμα», τοῦτέστι συγγραφεὶ
τοῦ Γεωργίου Κατσελιθῆ μας, πραγματικῶς σφῆ.
Ἐνα σπουδαῖον ζήτημα τοῦ κράτους ἀφορᾷ
κί' ὄλοι νὰ μελετήσετε τὸ σύγγραμμά του τότε,
γιατὶ με τὴν μελέτην του μαθαίνει μιά χαρὰ
τὸ τί σημαίνει νόμισμα κί' ἐκεῖνος ποῦ δὲν τὸδε.